

A lelki fejlődés lépcsőfokai – Felébredés, megtérés, újjászületés, megszentelődés

„Hosszú távon vagy magamat tagadom meg, vagy Jézust.”

Az alábbi gondolatok nagy része Kovács Géza „Isten keresők bibliáorája” c. könyvéből való (Menedék Alapítvány, 2002).

0. Bevezetés

a. „Anyánk mondta egyszer, ő pedig Istennek egy áldott emberétől hallotta – írja Anny Wienbruch »Nem csüggedünk« c. könyvében (MET és Keresztyén Könyvesház, é.n., ford. Iványi Tiborné) –, hogy miután átadtuk magunkat az Úrnak, sokan közülünk életük végéig az alsó tagozatban maradnak, s úgy vélik, hogy az Úr megváltó munkájában való hitükkel minden el van intézve. Mások azonban feljebb akarnak jutni, s így kerülnek a kesergés évfolyamába, vagy még feljebb, az ujjongás osztályába. Akik a kesergés osztályába járnak, állandóan panaszkodnak, hogy nem tudják elérni a tökéletességet, és megpróbálják saját erejükből javítani magukat. Az ujjongás osztályában hálaadás, magasztalás uralkodik, hogy az Úr, de csakis ő egyedül munkálkodik rajtuk, és továbbsegíti őket.”

b. Kissé részletesebben vizsgálva azt látjuk, hogy amint Isten különböző **szövetségek** alapján vitte végig az emberiséget az egyes korszakokon (a lelkiismeret, a gondviselés, az ígéret, a törvény és a kegyelem szövetsége), úgy az ember **lelki fejlődésében** is különféle **szakaszok** ismerhetők föl, bár ezek nem mindig különülnek el egymástól, és eltérő sorrendben is követhetik egymást. Ezen a „keskeny úton” haladva a tékozló fiúhoz hasonlóan hazaérkezhetünk az atyai házba, ahol jó Atyánk kitárt karral fiává fogad minket – de megvárja, hogy előbb magunk lépünk erre az útra, és hozzá érve megvalljuk bűnösségünket (Lk 15,17-24). Az út állomásai a következők:

1. Felébredés. a. Ádám és Éva utódaiként a **lelki halál** állapotában jöttünk világra (Róm 5,12). A Sátán nemcsak a bukásunkban működött közre annak idején, hanem azért is mindent megtesz, hogy eben a halálos álomban maradjunk (2Kor 4,4). Isten szava azonban így szól hozzánk: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus” (Ef 5,14). Ez történt a buzgón vallásos Pál apostollal a damaszkuszi úton (ApCsel 9,1-6), s ezért írhatta később: „Isten ugyanis, aki ezt mondta: »Sötétségből világosság ragyogjon fel«, ő gyűjtött világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán” (2Kor 4,6). Veszedelmes altató tehát sokak számára a *vallásosság*, akárcsak a pusztán *emberi jóság*. Nemcsak a gonoszoknak kell ráébredniük bűnösségükre, hanem a „jóknak” is, felismerve, hogy jóságuk képmutató hazugság, mely mögött gőgös ÉN, önzésre hajlamos és szennyes vágyakkal teli szív lakik. Erre utal Jézus példázatában az az

ember, akit a király kidobott a menyegzőről, mert nem volt odaillő ruhája (Mt 22,10-14). A felébredés általában élményszerű esemény, amikor nemcsak **bűnre** ébred rá az ember, hanem arra is, hogy van belőle **szabadulás**. Amikor a tékozló fiú felismerte ezt, a körülményei még nem változtak, de lelkében új fény gyulladt, átlátta helyzetét és a megoldást, s megfogalmazta első ímáját (Lk 15,17-19).

b. A felébredéskor Isten világosságába kerül az életem, s felismerem, hogy kárhozatra méltó, bűnös ember vagyok, de Isten mégis szeret, és számíthatok rá. Ez mély bűnbánatra indít, és nagy szomjúságot kelt bennem Isten iránt. Az ő világosságában meglátom Jézus Krisztust, aki felkínálja nekem halálának és vérének megbocsátó és bünt eltörölő kegyelmét, melynek üdvös elfogadását nagy vágyakozással keresem.

2. Megtérés. a. Egy hívő katona így foglalta össze a megtérését: „Megértettem és teljesítettem Isten három parancsát: Állj! Hátra arc! Indulj!” A megtérés életünk Isten felé történő határozott **megfordulását** jelenti, bár háttérünkől függően sokféle lehet. A vallásos vagy hívő nevelést kapott fiatalnak is föl kell ismernie bűnösségét szívében, emberi természetében és kívánságaiban akkor is, ha azok jó része nem vált cselekedetté. Ezt a felismerést a Szentlélek által megszólaló Ige végzi el, amely (újonnan) megszólítja, s amelynek tükrében rádöbben, hogy Isten szemében ő is *ugyanolyan bűnös, mint aki a vágyait ki is elégítette* (lásd a hegyi beszédben Jézus értelmezését a tízparancsolatot illetően, Mt 5,20-48; kül. 28. v.).

b. A **bűnös és elveszett állapotunkra ráébredve** odafordulunk Jézushoz, és személyesen találkozunk vele, felismerve, hogy értünk szenvedte el a kereszthalált és ontotta vérével, s ő az egyetlen megoldás, hogy szabaduljunk a bűn átka alól. Ma sokan ujjongó énekszóval akarnak bevonulni Isten országába, ahol ugyan a kapun belül tényleg ujjongó öröm és dicsőítő ének hangzik, és a megtérés csakugyan örömteli élmény, de oda csak „az ajtón” – Jézus Krisztuson – át mehetünk be, és vele csak ott találkozhatunk, ahol a bűneink vannak: Krisztus keresztségénél, amely a bűnösségünkről és Isten megbocsátó szeretetéről beszél. **Bűnbocsánat nincs bűnismeret és bűnbánat nélkül**, melyek csak együtt nyerhetők meg kegyelemből, hit által, a Szentlélek munkája révén – ugyanakkor Isten elvárja, hogy mi is kérjük ezt, **keressünk és zörgessünk** nála. Spurgeon szerint Istennek vannak olyan áldásai, amelyeket szétszórt a földre, és minden ember – hívő és hitetlen – elérheti őket. De vannak olyan kegyelmi ajándékai, amelyeket a házának asztalán tart, és csak azok részesülnek belőle, akik kitartóan és buzgón zörgetnek érte házának ajtaján. Ilyen az üdvösség is.

c. **A megtérés nem titkos ügy.** Látni és hallani akarják az angyalok, és az embereknek is hallaniuk kell, „mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk” (Róm 10,10). Aki szégyelli Jézust, azt eljövetelekor ő is szégyellni fogja (Mk 8,38). Míg a felébredés, a kegyelem első érintése egy

pillanat (bár vannak előzményei), a *megtérés egy folyamat*, melynek összetevői a bűnismeret, bűnbánat, bűnvallás, bűnbocsánat és a kegyelem által nyert szabadulás. Erre a folyamatra hívőként is szükségünk lehet, amikor meg kell térnünk újonnan felismert bűnökből, elesésből, elhajlásból.

3. Újjászületés. Az újjászületés kizárólag *Isten munkája*, melyben a megtérő szívvel, igaz bűnbánattal, Jézus Krisztusba vetett hittel hazatérő embert a mindenható Isten a fiává fogadja, és felülről való étellel ajándékozza meg, azaz újjászüli (lásd Jézus és Nikodémus beszélgetését a Jn 3,1-18-ban, ahol az élő vízről van szó, vagyis Jézus a Szentlélek által megelevenített Ige révén szólít meg és érkezik az életünkbe, megújítva azt). Ez **hatalmas változást** jelent: A lelki halálból Krisztussal együtt feltámadva mennyi élet részeseivé válunk (Lk 15,24; Róm 6,4kk; Ef 2,6; Kol 3,1-3; 2Pt 1,4). „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre” (2Kor 5,17). Isten a megtérő embernek a Fiúság Lelkét (a Szentlelket) adja ajándékba, aki meggyőzi őt arról, hogy már Isten gyermeke (ApCsel 2,37-39; Róm 8,15k) és Krisztus testének tagja (1Kor 12,13). A Lélek titkos újjászüelő munkájának számos **nyilvánvaló gyümölcse** van: a bűnbocsánat és az üdvösség örömteli bizonyossága (Ef 1,13k), az Ige olvasásának és hallgatásának vágya és növekvő megértése (ApCsel 8,28-31), feltárulkozás Isten előtt egyéni és (idővel) közösségi imádságban, a bűnök és a Krisztus szabad követését akadályozó egyéb dolgok elhagyása, beépülés egy helyi gyülekezetbe, a Lélek gyümölcseinek megjelenése (Gal 5,22), valamint a készséges bizonyágtétel Isten megtapasztalt kegyelméről.

4. Megszentelődés. a. Az újjászületéssel **erőt és lehetőséget** kapunk Istentől az új élet kibontakozására, melynek boldog örömeiben úgy gondolhatjuk, hogy többé hozzánk se férhet a bűn. Ám Isten szentségének világosságában idővel rá kell döbennünk, hogy egy bűnre hajlamos testben és egy romlott, szennyes világban maradtunk, melyet annak fejedelmével, a Sátánnal együtt Krisztus ugyan legyőzött, és ő a Szentlélek által győzelemre vezet minket, de **ezt a nemes harcot nekünk kell vállalnunk és megvívunk**. Le kell vetkőznünk, meg kell ölnünk a bennünk levő régi, bűnös, földi dolgokat, magunkra öltve az új élet ruháját, gondolkodását és tetteit (Kol 3,3-14). Ebben a harcban csakis úgy győzhetünk, ha lélekben és hitben Krisztus személyét, a kereszten és feltámadásában megjelent dicsőségét szemléljük, lehetővé téve, hogy a Szentlélek Krisztushoz hasonlóvá formálja életünket (Róm 8,12k; 2Kor 3,17k).

b. **Újjászületett emberként szentek vagyunk:** Krisztus vére által megigazultunk, s a Szentlélek elkülönített, pecsétjével Isten tulajdonává tett minket. A megszentelődés útján vérig menő tusát vállalunk a bűn ellen (Zsid 12,4), alázattal kérve és elfogadva Jézus védelmét és győzelmet adó segítségét. *Ha mégis megbotlunk vagy elesünk*, visszamehetünk a Golgotához, a kegyelem trónusához,

ahol készen vár minket a bűnbocsánat és az isteni segítség (Zsid 4,15k). A **megszentelődés** a hívő ember életprogramja: életünk végéig tartó folyamat (Ef 4,13).

5. A gyümölcsöző keresztény élet és szolgálat a Szentlélek által, az ő uralma alatt valósul meg. Ehhez be is kell **teljesednünk** a Lélekkel. „Ez a beteljesedés ma sem megy »felház« nélkül [ApCsel 1,13; 2,1-4]. A felházon buzgó tusakodásban történő bűnfelismeréseket, Krisztus vérében való megtisztulást és a Róm 12,1 szerinti teljes odaszánást értek” – beleértve időnk, képességeink, pénzünk, családjunk stb. Isten kezébe helyezését – írja Kovács Géza. A Szentlélek az általa nekünk szánt feladatok elvégzése érdekében **lelki ajándékokkal** (karizmákkal) ruház fel minket. Ezeket saját belátása szerint osztja szét azért, hogy másokat építsünk, szolgáljunk velük. Ezért hiba, és súlyos eltévelyedésbe, a szellemi világ útvesztőibe vezethet, ha bizonyos „szuperajándékokat” kergetünk értük tusakodva, hogy magunkat különbnek tarthassuk, vagy különleges érzelmi élményeink legyenek.

6. A hívők nem magányos harcosok, hanem **gyülekezetben** élnek meg hitüket. A keresztények kezdettől fogva így tettek, és elsősorban az egymás iránti szeretetükkel kellett megmutatniuk, hogy Jézus követői (Jn 13,35). Egy élő, növekvő gyülekezetben a tagok lelki ajándékaik szerint szolgálnak, miközben a szeretet, józanság és bölcsesség Szentlelkének uralma alatt élnek. Szolgálatukkal és anyagilag is támogatják közösségüket (az újszövetségi időkben a „tized” már nem kötelezően előírt mérték, de továbbra is irányadó lehet), miközben egymást építve növekednek. Engedelmeskednek egymásnak (Ef 5,21) és különösen vezetőiknek (Zsid 13,17), gyakorolva a gyülekezeti fegyelmet (Mt 18) és szertartásokat (keresztség/bemérés és úrvacsora). Egy helyi gyülekezet **szellemi szintjét** leginkább az határozza meg, hogy (1) a tagjai milyen arányban tagjai Krisztus láthatatlan egyházának (ez az arány a népegyházakban általában alacsonyabb, míg a hívők gyülekezeteiben magasabb, ld. *A kereszténység tegnap és ma* (hivo.hu/ktma.htm) és (2) a gyülekezet törekvésében és tanításában folyton jelen van-e az a buzgó igyekezet, hogy a Lélek uralma alatt élve és szolgálva lelkeket mentsenek meg az üdvösségre, ld. Howard Hendricks *Életformáló tanítás* c. könyvét (amely minden keresztény, azaz tanítvány, azaz tanító számára alapmű) és az *Egyházfegyelem* c. írást (hivo.hu/fegeyem.htm). Lásd még *A teljes evangélium Pál apostol Római levele szerint* c. írást (hivo.hu/teljesev.htm)

Hargitai Róbert (www.hivo.hu), 2012.12-2016.10.

Változtatás nélkül szabadon másolható.